

202

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 lipca 1984 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978, sporządzonej w Londynie dnia 7 lipca 1978 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem XIII Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978, sporządzonej w Londynie dnia 7 lipca 1978 r., został złożony dnia 27 kwietnia 1983 r. Sekretarzowi Generalnemu Międzypaństwowej Morskiej Organizacji Doradczej (obecnie Międzynarodowej Organizacji Morskiej) dokument ratyfikacyjny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do powyższej konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia albo podpisały wyżej wymienioną konwencję bez zastrzeżenia ratyfikacji w nizej podanych datach:

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	dnia 9 października	1979 r.
Niemiecka Republika Demokratyczna	dnia 5 listopada	1979 r.
Francja	dnia 11 lipca	1980 r.
Egipt	dnia 22 września	1980 r.
Hiszpania	dnia 21 października	1980 r.
Liberia	dnia 28 października	1980 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	dnia 28 listopada	1980 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Rząd Zjednoczonego Królestwa zastrzega sobie prawo niestosowania wymienionej konwencji odnośnie do jakiegokolwiek terytorium, za którego stosunki międzynarodowe Rząd Zjednoczonego Królestwa jest odpowiedzialny, w ciągu trzech miesięcy po dacie, w której Rząd Zjednoczonego Królestwa notyfikuje Sekretarzowi Generalnemu Międzynarodowej Organizacji Morskiej, że wymieniona konwencja będzie miała zastosowanie do takiego terytorium”.

Szwecja	dnia 8 stycznia	1981 r.
Dania	dnia 20 stycznia	1981 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Decyzja, czy postanowienia konwencji będą miały zastosowanie do Grenlandii i Wysp Owczych, będzie zależała od wypełnienia wewnętrznej procedury przewidzianej w tym zakresie. Ratyfikacja przez Danię zawiera z tego względu zastrzeżenie odnośnie do zo-

bowiązań Grenlandii i Wysp Owczych zgodnie z konwencją.”

oraz oświadczeniem:

„Decyzja o ratyfikacji przez Danię została podjęta zgodnie z zaleceniem z dnia 21 grudnia 1978 r. Rady Wspólnot Europejskich, dotyczącym ratyfikacji tej konwencji”.

Czechosłowacja	dnia 6 maja	1981 r.
Chińska Republika Ludowa	dnia 8 czerwca	1981 r.
Kolumbia	dnia 27 lipca	1981 r.
Bangladesz	dnia 6 listopada	1981 r.
Norwegia	dnia 18 stycznia	1982 r.
Gabon	dnia 21 stycznia	1982 r.
Meksyk	dnia 2 lutego	1982 r.
Bułgaria	dnia 31 marca	1982 r.
Japonia	dnia 27 maja	1982 r.
Republika Federalna Niemiec	dnia 28 maja	1982 r.

z następującym oświadczeniem:

„Ratyfikacja konwencji przez Republikę Federalną Niemiec została dokonana w myśl zalecenia Rady Wspólnot Europejskich z dnia 21 grudnia 1978 r.”

Peru	dnia 16 lipca	1982 r.
Belgia	dnia 14 września	1982 r.
Argentyna	dnia 6 października	1982 r.
Tanzania	dnia 27 października	1982 r.
Grecja	dnia 22 marca	1983 r.
Bahama	dnia 7 czerwca	1983 r.
Republika Południowej Afryki	dnia 27 lipca	1983 r.
Libia	dnia 10 sierpnia	1983 r.
Australia	dnia 7 listopada	1983 r.
Zjednoczone Emiraty Arabskie	dnia 15 grudnia	1983 r.
Brazylia	dnia 17 stycznia	1984 r.
Finlandia	dnia 27 stycznia	1984 r.
Filipiny	dnia 22 lutego	1984 r.

Powyższa konwencja weszła w życie dnia 28 kwietnia 1984 r. w stosunku do wyżej wymienionych państw, z wyjątkiem Filipin, w stosunku do których weszła ona w życie dnia 22 maja 1984 r.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski

203

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 lipca 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowych zespołów gospodarczych organizowanych w przedsiębiorstwach produkujących na rynek.

Na podstawie art. 86 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267) oraz art. 43 pkt 3 ustawy

z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1983 r. w sprawie zakładowych zespołów gospodarczych organizowanych w przedsiębiorstwach produkujących na rynek (Dz. U. Nr 68, poz. 302) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł rozporządzenia otrzymuje brzmienie:
„w sprawie zakładowych zespołów gospodarczych organizowanych w jednostkach gospodarczych produkujących na rynek.”;
- 2) w § 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Zespoły mogą być organizowane w przedsiębiorstwach państwowych, organizacjach spółdzielczych, jednostkach gospodarczych organizacji społecznych oraz w jednostkach badawczych, zwanych dalej „jednostkami gospodarczymi”, w celu wytwarzania produkcji rynkowej lub niezbędnych do niej półfabrykatów, oprzyrządowania, remontów, części zamiennych oraz elementów kooperacyjnych, a także w celu świadczenia wszelkich usług dla ludności w godzinach poza normalnym obowiązującym w zakładzie pracy czasem pracy,

na wolnych lub nie wykorzystanych urządzeniach technicznych.”;

- 3) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Wynagrodzenie wypłacane zespołowi zalicza się do kosztów produkcji jednostki gospodarczej. Wynagrodzenie wypłacane zespołowi jest zniżone od obciążeń na rzecz Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej na zasadach określonych w odrębnych przepisach.”;
- 4) w § 8 po wyrazach: „organy założycielskie” dodaje się wyrazy: „i odpowiednio inne jednostki nadzorujące jednostki gospodarcze”;
- 5) w § 1—8 użyty w różnych przypadkach i liczbie wyraz „przedsiębiorstwo” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach i liczbie wyrazami: „jednostka gospodarcza”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

204

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1984 r.

w sprawie ustalenia stawek wynagrodzenia zasadniczego dla kierowników zakładów pracy oraz zwiększenia rozpiętości stawek wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników na stanowiskach nierobotniczych.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25), zwanej dalej „ustawą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do zakładów pracy wprowadzających zakładowy system wynagradzania przewidziany w ustawie oraz do kierowników tych zakładów, zwanych dalej „kierownikami”.

§ 2. 1. Miesięczna stawka wynagrodzenia zasadniczego dla kierownika nie może być niższa od maksymalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego dla kierownika zakładu pracy, określonej w przepisach obowiązujących przed dniem wejścia w życie zakładowego systemu wynagradzania, wraz z rekompensatą pracowniczą wypłacaną na podstawie dotychczasowych przepisów i — z zastrzeżeniem ust. 2 — nie może być wyższa od:

- 1) 30 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do specjalnej kategorii,
- 2) 27 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do pierwszej kategorii,
- 3) 24 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do drugiej kategorii,
- 4) 21 000 zł — w zakładzie pracy zaliczonym do trzeciej kategorii.

2. Właściwi ministrowie mogą dokonać podziału zakładów pracy zaliczonych do jednej z kategorii, o których mowa w ust. 1, na grupy, ustalając maksymalną stawkę wynagrodzenia zasadniczego dla kierowników zakładów pracy zaliczonych do tych grup.

§ 3. 1. Przy zaliczaniu zakładów pracy do kategorii oraz grup, o których mowa w § 2, stosuje się odpowiednio kryteria ustalone przez właściwych ministrów w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ustawy, z tym że:

- 1) do specjalnej oraz pierwszej kategorii zalicza się zakłady pracy, w których miesięczna stawka dodatku funkcyjnego przysługującego z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej może być wyższa niż dwukrotna wysokość najniższego wynagrodzenia i nie może przekraczać trzykrotnej wysokości tego wynagrodzenia,
- 2) do drugiej kategorii zalicza się zakłady pracy, w których miesięczna stawka dodatku funkcyjnego przysługującego z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej może być wyższa od najniższego wynagrodzenia i nie może przekraczać dwukrotnej wysokości tego wynagrodzenia,
- 3) do trzeciej kategorii zalicza się zakłady pracy, w których miesięczna stawka dodatku funkcyjnego przysługującego z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej nie może przekraczać najniższego wynagrodzenia.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, powinny być konkretne, wymierne i okresowo weryfikowane. Przy ustalaniu kryteriów uwzględnia się w szczególności:

- 1) przeciętne zatrudnienie, łącznie z uczniami i osobami zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę nakładczą,
- 2) poziom jakości wytwarzanej produkcji lub świadczonych usług,
- 3) udział produkcji eksportowej w ogólnej wartości produkcji (usług),